

INGEZONDEN.

ZENDELING-ARTSEN.

Collegae, aanstaande collegae.

Weet gij, dat de Samenwerkende Protestanten Zendingsverenigingen, geconcentreerd in het Zendingsbureau te Oegstgeest, voor de reeds bestaande en nieuw op te richten hospitalen op haar verschillende terreinen in Nederlandsch Oost- en West-Indië, reeds sedert langen tijd een groot *aantal artsen* zoeken? Onder dezen twee chirurgisch eenigszins ervaren artsen, welke ervaring hier te lande of in Indië gemaakt kan zijn of nog worden; onder dezen een waarnemer aan een groot groeiend ziekenhuis in een mooie, hooggelegen bergstad; onder dezen ook vrouwelijke artsen.

Wanneer men ziet naar het gedrang van medici, dat zoo langzamerhand in ons land ontstaat, met de treurige gevolgen van minimale bestaansmogelijkheden, broodnijd, enz., dan verbaast men zich over den inwendigen weerstand, die er nog steeds blijkt te bestaan om het „zeegat uit te gaan”. Nu moet er dadelijk bij gezegd worden, dat dergelijke motieven niet de juiste motieven zijn om iemand tot een werkring als in de medische Zending gevonden wordt te brengen, maar de bovengenoemde verbazing mag toch wel eens hier ter plaatse geuit worden.

Maar nog iets anders wekt verbazing. Geldt bij de jongeren als eenig motief om in de medicijnen te gaan studeeren de later te verdienen boterham, zoo mogelijk dik besmeerd? Of spelen hierbij ook hogere motieven een rol? Wordt door de jongeren ook wel eens gedacht aan de medische en hygienische bevoorrechtiging van ons land en de misdeeldheid op dit gebied van de inheemsche bevolking in Oost- en West-Indië? Aan het ontzettend lichamelijk (en daardoor ook geestelijk) lijden van de honderdduizenden, die in Indië van alle goede medische hulp verstoken zijn. Wanneer wij besluiten ons niet in Nederland te vestigen, laat dat de gemeenschap hier koud; er is hulp genoeg. Besluiten wij onzen arbeid ten dienste van de inheemsche bevolking in Indië te stellen dan helpen wij, waar niet geholpen werd en zonder onze komst niet geholpen zou worden, en verrijken wij ons zelf, neen niet onze beurs, maar ons leven.

Mag ik u eens enkele cijfers noemen, die u misschien nog niet bekend zijn? Wanneer in Nederland even weinig medici gesteld werden als op den huidigen dag in Oost en West Indië voor de bevolking beschikbaar zijn, dan zouden er in totaal voor ons land slechts. . . . 100 artsen practiseeren. Nu zijn er in werkelijkheid. . . . 4600! Zonder overdrijving moet dan ook helaas gezegd worden, dat de inheemsche bevolking buiten de cultuurgebieden van Java, Sumatra en Suriname, dus verreweg het grootste gedeelte dezer bevolking, geheel zonder geschoolde medische hulp leeft, lijdt en sterft.

De Protestantsche Zending heeft in haar dienst 1307 zendeling-artsen van wie 1218 uit Amerika en Engeland, doch slechts 89 uit het continent van Europa. Onder deze meer dan duizend Amerikaansche en Engelsche collega's zijn er velen, die na volbrachte studie 6 jaar in dienst der zending over de geheele wereld uitgingen en daarna weder naar hun land teruggingen.

Wanneer zal de door ALBERT SCHWEITZER verwachte stroom van artsen uit Nederland loskomen? „Van artsen, die vrijwillig onder de inheemschen gaan werken en evenals zoovele anderen vóór hen een rijke belooning zullen vinden in het goede, dat zij verrichten kunnen?”

Nadere inlichtingen verstrekt gaarne dr. ROYER, vroeger zendeling-arts, thans dirigeerend geneesheer Diaconessenhuis Overtoom, Amsterdam en ondergeteekende zendeling-arts met verlof te Schoonhoven.

A. P. KETEL.